

Barne- og likestillingsdepartementet
Postboks 8036 Dep.
0030 OSLO

Deres ref: 200804147
Vår ref: 08/337-2/HIR
Dato: 15.01.2009

Høring: BLD - Forslag om lovfesting av krisesentertilbudet/

HØRINGSSVAR

KIM viser til høringsbrev datert 30.10.2008 og takker for invitasjonen til å gi innspill til forslaget om lovfesting av krisesentertilbudet. Forslaget er en oppfølging av Soria-Moria-erklæringen fra 2006.

Et godt utgangspunkt

KIM er i utgangspunktet fornøyd med det meste av høringsutkastet. Vi støtter forslaget om at krisesentertilbudet skal bli en ordinær kommunal oppgave. Kommunene gis frihet til å utforme krisesentertilbudet selv – innenfor de føringer som loven setter. KIM ser en stor utfordring i ansvaret med å følge opp og gi føringer overfor krisesentrene både til faglig innhold, kvalitet på tilbudet og kompetanse hos de daglig ansatte.

Et formål med å foreslå lovfesting av krisesentertilbudet er at tilbudet skal være godt og helhetlig. Det skal være klart fokus på kompetanse og med det et signal om kvalitet.

Lovforslaget er kjønnsnøytralt. Det vil si at målgruppen for krisesentertilbudet kan være både kvinner og menn som opplever vold i nære relasjoner.

I det følgende vil vi gi merknader og innspill til fem områder i høringen som vi finner spesielt relevante for innvandrerbefolkningen:

- 1) Finansieringsordningen
- 2) Tilbud til barn
- 3) Kommunens ansvar for å hjelpe minoritetskvinner til å finne bolig
- 4) Informasjon om krisesentrenes hjelpetilbud som vekker tillit
- 5) Rett til tolk.

Kapittel 5 og 7: Finansieringsordningen

Som høringsnotatet selv påpeker, har krisesentrene fram til i dag overlevd på ofte svært knappe midler med lite kommunal støtte og stor frivillig innsats. Faren for å brenne ut, og dermed risiko for liten kontinuitet, er stor. Parallelt har behovet for denne tjenesten vært økende også fra minoritetsbefolkningen.

Generelt mener KIM at både brukere og ansatte innen krisesentertjenesten bør kunne forvente et framtidig tilbud i fastere og mer strukturerte former. Det foreslås at de statlige øremerkede midlene krisesentrene har fått til drift fram til nå, legges inn i rammetilskuddet fra staten til kommunene. Ved en overgang til rammefinansiering ser KIM det som en forutsetning at

kommunene får økt sitt rammetilskudd for å kunne finansiere driften av krisesentrene uten at det går utover andre prioriterte områder i kommunen. KIM er opptatt av at krisesentertilbudet ikke må redusere sin virksomhet på grunn av reduserte bevilgninger. Med en overgang til rammefinansiering mener KIM at det parallelt må være en rapportering på virksomheten slik at man kan følge utviklingen av tilbudet etter overgang til et nytt finansieringssystem.

Kapittel 2, 3, 4 og 7: Om kommunen ansvar for å hjelpe minoritetskvinner å finne bolig

Høringsutkastet gir utmerket greie for minoritetskvinneres særstilling i forhold til å etablere seg på nytt i samfunnet etter et opphold på krisesenter (kap. 2/s.11; kap. 3/s.25; kap. 4/s. 37-38; kap. 7/lovutkast). KIM mener lovutkastet bør framstå mer presist når det gjelder særlig utsatte brukergrupper som personer uten lovlig opphold i Norge og kvinner fra etniske minoriteter med lovlig opphold. Spesielt for samtlige brukere er at svært mange sliter med å skaffe seg egen bolig etter å ha vært på et krisesenter. Tendensen er at de blir boende for lenge og at dette ansees som skadelig både for mor og ev. medfølgende barn. Departementets utkast til forslag i § 2; første ledd, blir for vagt når det gjelder faktiske krav til hjelp fra kommunen bl.a. i de tilfeller brukeren ikke kan kommunisere på norsk og har et dårlig nettverk i Norge. Det må presiseres mye tydeligere hva som kan ligge i ”helhetlig hjelp og oppfølging”.

KIM etterlyser en beskrivelse av tilbud om hjelp for særlig utsatte brukergrupper som et eget punkt i loven. Eventuelt må tilbud om hjelp til å finne bolig for særlig utsatte brukergrupper presiseres og utdypes i en forskrift.

Kapittel 7 Informasjon og tilbud til barn og unge

KIM etterlyser en beskrivelse av tilbud til barn og unge som et eget punkt i loven. Eventuelt må tilbud til barn og unge presiseres og utdypes i en forskrift. Bl.a bør det gå fram at alle krisesentre *skal* ha personer knyttet til virksomheten som har særlig faglig eller erfaringsmessig bakgrunn for å arbeide med barn og unge. I en forskrift kan det presiseres hva en slik bakgrunn kan være. Fremfor alt må personalet ha en forståelse for mange av barnas situasjon og ha særlig innsikt i hvordan håndtere deres reaksjoner. Det er viktig at dette gjøres på måter som blir forstått både av det norske systemet og i barnas hjemmemiljø.

Det er alminnelig kjent at i mange minoritetsmiljøer eksisterer en dyp skepsis og mistillit til det offentlige hjelpeapparatet. Spesielt gjelder dette barnevernet, som naturlig kobles inn hvis en mor kommer med barn til et krisesenter. En viktig årsak er manglende felles forståelse av situasjonen som igjen kan være forårsaket av manglende og dårlig informasjon og kommunikasjon.

KIM mener at det med økende etnisk variasjon i brukergruppa, er viktig at personalet har bred språklig, tverrkulturell og samfunnsfaglig kunnskap og innsikt. Vi mener det er viktig at personale også har god kompetanse knyttet til allsidige måter å drive kommunikasjon og informasjon. Departementets utkast til forslag i § 2; andre og tredje ledd, er for vage når det gjelder faktiske krav til tjenesteyting fra kommunen knyttet til informasjon. God og tilpasset kommunikasjon og informasjon er svært viktig fordi mange av brukerne snakker dårlig norsk eller ikke norsk i det hele tatt, har et dårlig nettverk i Norge og dårlig kunnskap om det norske systemet og hjelpeapparatet. Da vet vi f.eks. at skriftlig kommunikasjon kan ha lite for seg. Merknaden til lovparagrafen gir ytterligere presiseringer, men er ikke grundig nok. KIM savner presiseringer som sier noe om kvalifikasjoner og faglig/erfaringsbasert innsikt fra tjenesteyters side.

KIM etterlyser en beskrivelse av måter å informere på overfor særlig utsatte brukergrupper som et eget punkt i loven. Eventuelt må informasjonsmåter og tilbud til særlig utsatte brukergrupper presiseres og utdypes bedre i en forskrift.

Kapittel 7; § 2: Rett til tolk

Det er alminnelig kjent at tolketilbudet rundt om i norske kommuner ofte er meget tilfeldig. Det er derfor prisverdig at dette punktet omtales ganske grundig i merknad til lovtekstutkastet. KIM foreslår som et tillegg i teksten at kommunen skal ha plikt å rapportere på sin bruk av tolketjenesten og at det skal være mulig å reagere i tilfeller der behov for tolk ikke har blitt fulgt opp på en faglig forsvarlig måte.

For Kontaktutvalget mellom innvandrerbefolkningen og myndighetene

Rita Kumar
Utvalgsleder

Saksbehandler
Hilde Roald
Seniorrådgiver